

зали, най-ясно свидетелствуват колко силно е разтърсила народът ни ръката на духът на днешната епоха“.¹⁵

Недоброжелател: А защо дружеството се именува „Майчина длъжност“? Не можаха ли да му сложат друго име? Например, „Майка“, „Майчина грижа“, „Майчина любов“?

Съмишленик: Любезни ми еднорodeцо, вярно, че това е рядко име, но то иска да покаже, че майката е опорен стълб както на семейството, така и на обществото. Българката като стопанка е била по-тясно свързана с дома и има безшумна, но затова пък завидна роля по пътя на крепенето ни като народ и по тоя на самото ни Възраждане. Тази длъжност, тази „служба“ на жената и майката е почетна и трудна, но една от най-светите длъжности - да направят децата си хора, за да бъдат полезни на себе си и на обществото. Явно, в новото време има нужда от промяна, за да се служи на това дело - задължение нравствено и възвишено. Но чуй по-нататък какво пише във вестника за нашето женско дружество: „Отварянето на новата му година стана доста тържествено: подир водосветът, главната ни учителка г-ца Аргири Димитрова, приказа едно доста поучително слово върху святата цел на Женското дружество, и въобще върху възпитанието“.¹⁶

Недоброжелател: Тя не е ли онази 25-годишна девица, братовчедка на известния търговец в Букурещ Михаил Колони? Като ученичка на Доброплодни и Чинтулов сигурно се е повлияла от тях.

Съмишленик: През 1851 г. на 6 години тя постъпва в Девическото училище, ръководено от Елисавета Желева, а след това - от изтъкнатия педагог Сава Доброплодни. Частна ученичка е на Добри Чинтулов и ревностна разпространителка на неговите стихове.

Недоброжелател: Вярно е, че била най-умното и способно дете на учителя Сава Доброплодни и сливенското училищно настоятелство решило да я изпрати в Русия, за да продължи образованието си, но майка ѝ не позволила това. Аз ти казвам, че нашето общество е консервативно и трудно може една майка да се примири с мисълта да пусне чедото си в „далечно и чуждо място“.

Съмишленик: Макар и да не заминала в чужбина, но тя била много любознателна за ония години, амбициозна и енергична. От 1 май 1865 г. Аргири Димитрова била поканена от училищното настоятелство за учителка в тогавашното Девическо училище. Започнала с 30 момичета, броят им скоро нарастнал на 100. Тя не се ограничила само с пряката преподавателска дейност, а уреждала почти всеки неделен ден сказки за майките на своите ученички за образованието, организираща и следобедни курсове за неграмотни девойки, които не са ходили в детството